

SLADKÝ ŽIVOT

Chantelle Shawová
Vášnivě
až navěky

 HARLEQUIN®
TM

CHANTELLE SHAWOVÁ

VÁŠNIVĚ AŽ NAVĚKY

PŘEKLAD

LENKA TICHÁ

Milá čtenářko,

už několikrát jsme si povídali o tom, že zdrojem rady příběhů, které Vám měsíc co měsíc přináším, jsou pro autorky klasické pohádky. Je tomu tak i tento měsíc, ale přece jenom je tu jeden rozdíl...

Co kdyby totiž Popelčina „zlá sestra“ nebyla vůbec zlá? A Popelka byla naopak tak trochu drzá a možná i protivná? Případně Popelka, která by byla předtím, než by se stala umouněným děvčetem sedícím v koutku, princeznou? A co kdyby Sněhurka probudila polibkem prince, a ne princ Sněhurku? Nebo Šípková Růženka, která by se prosekala růžovými houštinami, aby osvobodila prince? A k tomu přidejte úplně na hlavu postavené vyprávění o krásce a netvorovi. A malou mořskou vílu, na kterou princ nezapomene (a ona se kvůli němu neutrápí).

Několikrát se v příbězích setkáte s postavami, o nichž jste již mohla číst dříve – případně s hrdiny, kteří (nebo jejich blízcí) za Vámi přijdou znovu v následujících měsících.

Nalákal jsem Vás? Tak to jsem moc rád!

S láskou

Váš Harlequin

Chantelle Shawová

VÁŠNIVĚ AŽ NAVĚKY

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Her Secret Royal Dilemma

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:
Lenka Tichá

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2022 by Chantelle Shaw
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9292-4 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9293-1 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9294-8 (PDF)

PROLOG

Ta vlna byla obrovská. Ve světle čelovky princ Eirik uviděl, jak se před jachtou zvedla jednolitá vodní stěna. Rozbouřené moře bičoval silný vítr, který dorazil dřív, než hlásili v předpovědi počasí. Tohle však byla osamělá vlna, která se ve víru bílé pěny stočila zpátky k hladině.

Když bouře asi před hodinou udeřila poprvé, Eirikova jachta *Mako* přišla o stěžeň. Anténa na velmi krátké vlny se zlomila, takže si bez rádiového signálu nemohl zavolat o pomoc. Kvůli hustým mrakům mu nefungoval ani mobilní telefon. Nezbyvalo mu než závod jachet, který začínal v přístavu Penash na jižním pobřeží Cornwallu a pokračoval kolem Irska, vzdát. Podařilo se mu vztyčit provizorní stěžeň a plachtu a rychle zamířil ke břehu. Skalnaté cornwallské útesy byly blízko – ale ne dost.

S nocí padla neproniknutelná tma. Od úderu stěžněm, který se zřítíl na palubu, ho bolela hlava. Odhrnul si vlasy z očí a ve světle baterky si všiml, že má na prstech krev. Poranil se na čele? Jako ve zpomaleném filmu pozoroval, jak se obrovská vlna valí přímo k palubě. Jeho uši naplnilo hlasité burácení. Připomnělo mu to dunění sněhové laviny, která se řítí z hory.

Měl tehdy Niels strach? Eirik si vybavil ten osudný den, k němuž došlo více než před rokem. Byl několik

metrů před bratrem, takže se mu podařilo dojet na lyžích až ke shluku borovic, které ho před lavinou zčásti ochránily. Když se ohlédl na bílou masu sněhu, jež padala ze svahu, v hloubi duše mu bylo jasné, že to Niels nepřezíje. Eirikův zármutek se mísil s pocity viny, protože to on přemluvil bratra k lyžování. V mládí milovali prudké sjezdovky, ale Niels byl následníkem knížectví Fjernland a rodiče ho od jakéhokoliv riskování odrazovali.

Vtom mohutná vlna obrátila jachtu o sto osmdesát stupňů. Svět se roztočil a nebe bez hvězd se spojilo s černým mořem. Trvalo snad celou věčnost, než se *Mako* zase narovnala. Kašlající Eirik nasál do plic kyslík a zhodnotil nově vzniklé škody. Improvizovaný stožár byl zničený. Naštěstí přihrádka, ve které měl uložené světlice, byla vodotěsná. Nouzová světla byla určená jen pro případ „vážného a bezprostředního ohrožení života“. Opravdu se jeho situace natolik vyhrotila? O chvíli později pozoroval, jak jasně červený dým stoupá k obloze, a doufal, že ho někdo na pevnině uvidí a zalarmuje pobřežní stráž.

Děsivá vlna opadla a moře se mírně zklidnilo. Mraky se rozestoupily, vyšel měsíc a Eirik zjistil, že se přiblížil k pobřeží. Příd se však nořila do vody a bylo jasné, že se *Mako* potápí. Jeho jedinou šancí bylo pokusit se doplatvat ke břehu. Na útesy však narážely obrovské vlny, takže bylo pravděpodobné, že s ním prudce smýknou o rozeklané skály.

Rozepnul si bezpečnostní pás, který ho poutal k lodi, a vylezl až na kraj. V měsíčním světle rozeznal v dálce útesy. Ušklíbl se. Byl to šílený plán, ale nic jiného mu nezbyvalo.

V tu chvíli spatřil ocas. Věděl, že v okolí Cornwallu se delfíni vyskytují poměrně hojně. Ale na delfína to nevypadalo. Ocas znovu rozrazil vodní hladinu, tentokrát blíž k lodi, a zmizel ve vlnách.

Eirik ztuhl a ohromeně se zadíval na obličej, který se vynořil jen několik metrů od lodi. Určitě měl halucinace. Možná utrpěl otřes mozku. Zavřel oči. Ale když je znovu otevřel, to stvoření v moři zůstalo. Ženská postava – s rybím ocasem? *Co to má sakra být?*

Zvedla ruku a zamávala na něj. Eirik zaklel. Nevěřil mýtickým bájím o sirénách a mořských pannách, ale v tu chvíli ho jiné vysvětlení nenapadlo.

„Plav za mnou.“ Její hlas přehlušil běsnící vítr. Zmizela ve vlnách a velký ocas se šplouchnutím zaplul pod hladinu.

Loď nabírala vodu a rychle se potápěla. Eirikovi nezbylo než skočit do moře a plavat o život. Voda byla ledová a jeho tělo zareagovalo automatickým zalapáním po dechu, při kterém se mu ústa naplnila slanou vodou. Věděl, že mu hrozí podchlazení. Jeho šance na přežití byly mizivé.

Ta bytost, mořská panna – nebo ať to bylo cokoli –, se vynořila několik metrů před ním a pokynula mu, ať ji následuje. Její kůže se na světle stříbřitě leskla a obličej s vysokými lícními kostmi byl nádherný jako na obrazech prerafaelitů. Když se obrátila a plavala pryč, dlouhé vlasy jí splývaly za zády. Eirik vyrazil za ní. Nevěděl, kdo nebo *co* to je, ale byla jeho jedinou nadějí.

Čelovku ztratil, ale měsíc teď jasně zářil, takže mohl sledovat ocas, kdykoliv se vynořil nad hladinu. Hrud i ramena ho bolely od usilovného plavání. Záchranná vesta ho sice nadnášela, ale silný proud ho táhl ke skalám, které vyčnívaly z moře jako strašlivé obří zuby.

Vzpomněl si na legendy o krásných sirénách, které lákaly lidi do záhuby. Byl blázen, že svou záhadnou průvodkyni následoval. S ironickým humorem si pomyslel, že krásné ženě nikdy neodolá. Fyzicky už byl

úplně na dně. Proud ho unášel blíž ke skalám, a jak mu chlad pronikal až do morku kostí, ztrácel vůli žít.

Pak ucítil, že se jeho paže dotkla ruka. Ta mořská panna, lepší popis ho nenapadal, byla vedle něj. V černé noci vypadaly její oči obrovské a neproniknutelné. Eirika napadlo, že možná zemřel a skončil v tajemném podsvětí.

„Nevzdávej to,“ povzbudila ho. „Drž se mě.“

„Kdo jsi?“ křikl, ale už zase plavala kus před ním. Donutil své bolavé svaly k činnosti a vyrazil za ní.

Podle všeho se ocitli v klidnější vodě, která protékala mezi skalami. Vlny na obou stranách sice narážely na útesy, ale Eirik před sebou uviděl malou zátoku a pláž. Panebože! Pod nohama nahmatal mořské dno a s vypětím všech sil doklopýtal na břeh. Od slané vody, kterou spolykal, ho páliło v krku. Padl na kolena, rozkašlal se a začal dávit. Měl potíže popadnout dech.

Potom zřejmě omdlel. Když se probрал, ležel na mokřém písku. Někdo ho překulil na záda a podepřel mu hlavu.

„To zvládneš. Prosím, dokážeš to.“

Na ten melodický hlas Eirik nikdy nezapomene. Případalo mu, že má příliš těžká víčka, aby otevřel oči, a byla mu zima, hrozná zima.

„Neodcházej. Nevzdávej to.“

Její melodický hlas podbarvovala naléhavost, něha, která zahalila jeho zmrzlé srdce. Na tváři i na rtech ucítil její teplý dech. Jeho brady se dotkla jemná ruka a potom její ústa zakryla jeho. Měkkými vlhkými rty ho donutila, aby je mírně pootevřel. Do plic mu vnikl její dech. Ten polibek anděla, nebo v tomto případě spíš mořské panny, ho přivedl zpátky k životu.

Přál si zůstat v jejím objetí navždy. Zadíval se do neproniknutelných hloubek jejích očí. Okamžitě se od něj odtáhla a položila mu hlavu na písek. Než se

opřel o loket, jeho záchránkyně se vrátila do moře a sedla si na zčásti ponořený kámen. Nedokázal rozeznat barvu mokrých vlasů, které se jí vlnily po ramenou. Její ocas – ano, rozhodně to byl ocas – se v měsíčním světle stříbrně leskl.

„Kdo jsi?“ zeptal se jí zastřeným hlasem.

„Už jsi v bezpečí. Pomoc přijde,“ ujistila ho líbezným hlasem a pak se vnořila zpátky do vln.

„Počkej.“ Eirik se za ní díval, ale už mu zmizela z očí. Bylo to snad nějaké mámení? Jeho logický mozek jiné vysvětlení nenacházel. Ale bez její pomoci by cestu k zátoce nenašel.

Lehl si zpátky na písek a střídavě ztrácel vědomí. O něco později, netušil, jestli uplynuly minuty nebo hodiny, uslyšel nad hlavou hučení vrtulníku. Zaclonil si oči před světlem reflektoru a pozoroval záchranáře, jak se k němu spouští na pláž.

„Vaše Jasnosti, pobočníkům se uleví, že jste v bezpečí. Když jste ztratil radiový kontakt, panovaly velké obavy. Měl jste neuvěřitelné štěstí, že jste našel cestu do Elfí zátoky. Jen málokdo v těchto končinách ví, že je moře kolem zátoky chráněnější než zbytek pobřeží.“

Elfí zátoka! Výstižný název, pomyslel si Eirik. Prohrábl si vlasy spleené solí a krví. „Nebylo to štěstí,“ zamumlal. „Vím, že to zní šíleně, ale dovedla mě sem... mořská panna.“

Působilo to směšně a Eirik očekával, že se mu záchranář vysměje nebo ho aspoň ujistí, že opravdu utrpěl otřes mozku. Ale kupodivu ho to nepřekvapilo.

„Ano, Cornwall má vlastní mořskou pannu. Osobně jsem sice Arielle neviděl, ale už jsem o ní slyšel.“

PRVNÍ KAPITOLA

„Dokonce i ty musíš uznat, že princ Eirik je kus chlapa.“

Ten posměšný hlas Arielle polekal. Začervenala se, když si uvědomila, že byla přistižena, jak zírání na toho fešáka na druhé straně trávníku, který přitahoval obdivné pohledy všech přítomných žen. Úkosem se podívala vedle sebe.

„Dokonce i já?“ ohradila se automaticky. Tamara Brayová byla hrozná mrcha a vedla partu tyranek, které jí udělaly ze školních let peklo.

„Nikdy jsi neprojevila zájem o žádného muže z okolí, i když s dcerou odsouzeného zločince by se stejně žádný nezapletl. Opravdu si myslíš, že by někdo jako ty mohl mít u prince šanci?“ Tamara měla dobrý důvod nenávidět Ariellina otce za to, co udělal. A protože tu už nebyl, zaměřila zášť na Arielle. Nadávky z doby, kdy byly ještě puberťačky, ještě získaly na ohavnosti. „Přesto kam se na něj místní kluci hrabou.“

Arielle sledovala Tamařin pohled zpátky k místu, kde si Jeho Jasnost Eirik, princ z Fjernlandu, povídal s komodorem jachtařského klubu. Nepochybně byl úchvatný. S rozcuchanými tmavě plavými vlasy a pokožkou opálenou do medového odstínu vypadal jako bůh a ani obvaz na čele mu neubíral na kráse.

V minulosti se fotografie hýřícího prince často

objevovaly v bulvárním tisku, ale po smrti jeho bratra se z pozornosti médií vytratil. Kdyby měla být Arielle upřímná, trochu se do něj pobláznila. Vystříhla si z časopisu o celebritách jeho fotku a pověsila si ji na ledničku. Pokaždé, když otevřela dveře, pohlédla do jeho fascinujících očí, které měly stejnou jasně modrou barvu jako cornwallská obloha v svěží jarní den.

Vítr vanoucí od moře ji zatahal za vlasy, které si ve snaze vypadat slušně vyčesala na temeno. Teď se jí však zbloudilý kaštanově hnědý pramínek otřel o tvář. Zvedla ruku, aby si ho zastrčila za ucho. Stále přitom z prince Eirika nespustila oči.

Vypadal mnohem líp než před třemi dny, když ho doprovázela rozbouřeným mořem do Elfí zátoky. Děla si o něj starosti, když ho nechala na břehu, aby přivolala pomoc. Jakmile se dozvěděla, že ho letecky převážejí do nemocnice v Penzance, ulevilo se jí, že je v bezpečí.

Princ Eirik byl tak vysoký a impozantní, že mezi dalšími hosty v jachtařském klubu, kteří ho obklopovali, vyčníval. Jeho působivá svalnatá postava a světlé strniště na bradě svědčily o vikinském původu.

„Kde je vlastně Fjernland?“ utrousila Tamara. „Zeměpis jsem dost flákala.“

„Je to ostrov v Severním moři mezi dánským Jutským poloostrovem a pobřežím jižního Norska,“ vysvětlila jí Arielle. „V minulosti se ho Dánsko opakovaně pokoušelo ovládnout, ale tamější muži měli pověst nejnelítostnějších severských válečníků a zhruba v desátém století se z ostrova stalo nezávislé knížectví. Současným panovníkem je Jeho Jasnost kníže Otto III., který vládne se svou manželkou kněžnou Huldou. Princ Eirik je jejich jediný žijící syn a dědic, protože jeho starší bratr, princ Niels, zemřel.“

„Vždycky jsi byla šprtka. Ale i když jsi to ve škole

dotáhla daleko, tvůj otec je vrah a spousta lidí si tu myslí, že jsi měla taky skončit ve vězení,“ sykla Tamara nenávistně.

„O činech svého otce ani o tom, co se stalo tvému bratranci, jsem nic nevěděla.“

„Jo, jasně.“

Při Tamařině zmínce o otci se Arielle sevřel žaludek. Měla pocit, že se jí už nikdy nepodaří uniknout minulosti. Pohlédla směrem k přístavu, kde kotvily jachty, které se zúčastnily proslulého závodu kolem irského ostrova. Všechny ho dokončily během osmačtyřiceti hodin, s jedinou významnou výjimkou. Nehoda prince Eirika se objevila v přehledu mezinárodních zpráv, ale o Ariellině účasti naštěstí nepadla ani zmínka. V žádném případě si nepřála upoutat pozornost novinářů.

Vzduchem se neslo cinkání lanoví a lodě se pohupovaly na vlnách. Slaná vůně moře vyvolávala v Arielle netrpělivost. Nemohla se dočkat, až si zaplave. Většinou se potápěla s monoploutví. Moře bylo jejím druhým domovem a byla zdatná plavkyně. Avšak sebedůvěra, kterou cítila v oceánu, jí v ostatních oblastech života chyběla.

Obyvatelé vesnice si mysleli, že je stejně samotářská jako její otec, když spolu ještě žili v domě na vrcholu útesu, jejím celoživotním domově. Není divu, že se odjakživa držím stranou, pomyslela si zahořkle. Gerran Rowse měl pověst potíživý a lidé se Arielle i její matce, když ještě žila, vyhýbali.

Nikam nepatřila a do exkluzivního jachtařského klubu už vůbec ne. Jeho členy byli většinou bohatí profesionálové, kteří odešli na odpočinek, vyměnili život ve městě za pobřežní idylu a potom si stěžovali, že jim tam chybí vyhlášený řetězec kaváren. Nikdo z místních rybářů, kteří se vydávali na moře a vydělávali si tak na nejisté živobytí, v klubu nebyl. Ale ani

Arielle nepatřila do pevně spjaté rybářské komunity v Penash. Lidé, kteří uprostřed noci přijížděli za jejím otcem, kotvili lodě o něco dál.

Překvapilo ji, když se u ní v ateliéru objevil včera večer komodor z jachtařského klubu.

„Prince z Fjernlandu pustili z nemocnice a udělí ceny vítězi závodu,“ sdělil jí Charles Daventry. „Osobní tajemník prince Eirika mi sdělil, že by se s tebou Jeho Jasnost ráda setkala.“

Arielle se rozbušilo srdce. „Proč zrovna se mnou?“ Napadlo ji, jestli se princ nějakým způsobem nedozvěděl, že mu z potápějící se jachty pomohla právě ona, i když to neřekla živé duši. Ale pak jí hlavou prolétla nechutná myšlenka, že se možná zajímá o otcovu nechvalně proslulou pověst. Poté co byl Gerran Rowse uznán vinným, ji pronásledovali novináři. Právě to byl jeden z důvodů, proč si Arielle změnila příjmení.

„Princ Eirik je vášnivým ochráncem životního prostředí,“ vysvětloval Charles. „Podporuje mezinárodní nadaci *Čisté moře* a slyšel o tvém projektu recyklace plastů posbíraných v oceánu a jejich proměny na dekorativní předměty.“

Zvedl tácek, který Arielle vyrobila z recyklovaných plastových granulí, a zmateně se na něj zadíval. „Výbor rozhodl, že tě požádá, abys do jachtařského klubu přinesla nějaké své výrobky. Pokud bude mít princ po předávání cen čas, možná si je rád prohlédne.“

Publicita ohledně ochrany životního prostředí se hodí vždycky, připomněla si Arielle, když dorazila do klubovny. Hosté ještě obědvali a snobský stevard ji nasměroval ke stolu na trávě, aby si tam své výrobky vystavila. Byli pozváni i zástupci některých dalších místních podniků a Tamara tam reprezentovala otcovu firmu.

Vrhla na Arielle jízlivý pohled, a než odešla ke stolu s přepravkami piva s nápisem Brayův pivovar, utrousila: „Co kdybys nám všem prokázala laskavost a zdekovala se? Vůbec nechápu, co tady děláš.“

„Princ se zřejmě zajímá o mou iniciativu týkající se recyklace plastů.“

„Princ se o nic, co bys mu chtěla říct, zajímat nebude. Jestli jeho ochranka zjistí, že je tvůj otec odsouzený zločinec, nejspíš tě k němu vůbec nepustí.“

Tamařiny poznámky se Arielle dotkly. Otec v ní celá léta vytvářel pocit, že je bezcenná. V jejím nitru bublal vztek. Neudělala nic špatného, a přesto ji obyvatelé vesnice vyloučili ze svého středu. Trápila ji myšlenka, že se měla snažit zjistit pravdu o otcových pochybných obchodech. Malá farma, kde choval hlavně ovce, nijak zvlášť nevynášela, a přesto jednou Arielle našla za balíky sena tašku plnou bankovek. Když do domu přišli cizí lidé, zamkla se v ložnici, jak jí otec nařídil.

Mimoděk zvedla ruku a přejela si prstem po mírně vyčnívajícím jizvě na tváři. Otec si odpykával doživotní trest ve vězení, takže se ho už nemusela bát, ale jeho skandální zločiny ji stále pronásledovaly. *Tamara má pravdu*, pomyslela si sklesle. Princ Eirik se nezajímá o nic, co mám na srdci. Z toho, co si o něm přečetla, byl jeho životní styl velkým kolotočem okázalých večírků. Ať šel kamkoliv, všichni ho nadšeně vítali a jeho pověstný šarm přitahoval ženy jako včely med. *Kromě mě*, rozhodla se v duchu.

„Jde sem,“ sykla Tamara vzrušeně. „Nemůžu uvěřit, že se seznámím se skutečným princem.“

Arielle ho pozorovala, jak jde přes trávník. Tamary si ani nevšiml a zamířil rovnou k ní. Jeho vysoká postava zastínila slunce a Arielle musela zaklonit hlavu, aby mu viděla do obličeje. Setkala se s jeho jiskřivým pohledem a v modrých hloubkách jeho očí spatřila záblesk poznání.

„Vy! To vy jste ta mořská panna.“ Vypadal ohromně. Přistoupil k ní a pozorně si ji prohlížel. „Kdo jste?“ Než mu stačila odpovědět, ohlédl se přes rameno a zaklel. Pospíchala k němu družina pobočníků. „Myslel jsem si, že jste se mi jenom zdála. Ale jste skutečná.“ Přejel po ní očima a Arielle se rozproudila krev v žilách.

Byl ještě úchvatnější, než si z doby před třemi dny vzpomínala. Tehdy držela jeho hlavu v klíně a jeho zranitelnost ji dojímala. Teď se zřejmě z krušného zážitku na moři zcela zotavil a jeho mužská energie vyvolala v jejím těle odvěkou ženskou odezvu.

Odhadovala, že měří přes sto devadesát centimetrů. Světle modrou košili měl u krku rozhalenou, takže mu z ní vykukovaly světlé chloupky na hrudi. Sklopila oči a rychle jimi loupla k jeho štíhlým bokům a dlouhým nohám obepnutým tmavomodrými kalhotami. Vyzařovaly z něj síla a moc. Když se opět podívala na jeho obličej, z jeho jiskřících očí se jí téměř zastavilo srdce.

„Zachránila jste mi život.“ Ušklíbl se, když viděl, že se k nim blíží komodor. „Rád bych si s vámi promluvil,“ pokračoval tiše. „Ale ne tady. Znáte tu nějaké místo, kde můžeme být sami?“

„Žádné mě nenapadá,“ zamumlala. Přitom jí prolétlo hlavou, že novináře, kteří byli v jachtařském klubu, by určitě velmi zajímalo, kdyby si ji princ odvedl na soukromý rozhovor.

S viditelným úsilím zakryl zklamání, když se Charles Daventry zastavil u Ariellina stolu a představil je.

„Vaše Jasnosti, tohle je Arielle Tremainová, členka organizace Čisté moře.“

Arielle podala princi ruku. „Ráda vás poznávám, Vaše Jasnosti.“

Koutkem oka zahlédla, jak se Charles zamračil, a se zpožděním si uvědomila, že se měla princi